

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 315/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. mája 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészároša predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti HABITAT, spol. s r. o., Saratovská 4, Bratislava, zastúpenej Jarabica, s. r. o. advokátska kancelária, Kutlíkova 17, Bratislava, konajúca prostredníctvom advokáta a konateľ'a JUDr. Martina Jarabicu, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 416/2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti HABITAT spol. s r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. apríla 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti HABITAT, spol. s r. o., Saratovská 4, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej Jarabica, s. r. o. advokátska kancelária, Kutlíkova 17,

Bratislava, konajúca prostredníctvom advokáta a konateľa JUDr. Martina Jarabicu, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 416/2004 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola ako žalovaná účastníčkou konania, ktoré začalo 5. novembra 2004, keď bola okresnému súdu podaná žaloba o uloženie povinnosti uzavrieť zmluvu o prevode bytu. Okresný súd žalobu rozsudkom sp. zn. 7 C 416/2004 z 24. septembra 2012 zamietol. Následne na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Bratislave sp. zn. 6 Co 2/2013 z 25. marca 2013 vo vzťahu k sťažovateľke zrušil rozhodnutie okresného súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 7 C 416/2004 z 2. júna 2016 žalobu proti sťažovateľke v celom rozsahu zamietol. Predmetné rozhodnutie bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6 Co 414/2016 z 25. januára 2017 a právoplatnosť nadobudlo 14. februára 2017.

Sťažovateľka v sťažnosti popisuje priebeh súdneho konania a v tejto súvislosti uvádza:

„Z vyššie popísaného priebehu konania je zrejmé, že od podania žaloby vo veci samej bolo právoplatne rozhodnuté vo veci sťažovateľa až po viac ako 12 rokoch.

Mám za to, že od podania návrhu na začatie konania vo veci samej som aktívne pôsobil v danom konaní. Napriek tejto skutočnosti odporca nedokázal zabezpečiť, aby vo veci bolo rozhodnuté v primeranej lehote a bez zbytočných prieťahov, čím jednoznačne porušil moje právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zároveň moje právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

Prieťahy v konaní či nerozhodnutie v primeranej lehote Okresného súdu Bratislava IV a Krajského súdu v Bratislave, ktorých úlohou je konať bez zbytočných prieťahov a rozhodovať v primeranej lehote, je vážnym zásahom do mojich práv garantovaných ústavou.

Vzhľadom na povahu konania v ktorom došlo k porušeniu sťažovateľových práv, nakoľko ide o konanie uloženie povinnosti uzavrieť zmluvu o prevode bytu nachádzajúceho sa na 9. poschodí domu na [REDACTED] ulici č. [REDACTED] v [REDACTED] za podmienok v zmysle zákona č. 182/1993 Z. z., teda ide o právo vlastníť a užívať nehnuteľnosť. Preto vyššie uvedené pochybenie Okresného súdu Bratislava IV a Krajského súdu v Bratislave, výraznou mierou zasiahlo do jedného z mojich základných práv garantovaných ústavou a to do práva vlastníť majetok.

Preto za celkovú primeranú finančnú satisfakciu za porušenie mojich ústavou garantovaných práv Okresným súdom Bratislava IV považujem sumu 22.000,- eur.“

Na základe uvedenej sťažostnej argumentácie sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, priznal sťažovateľke finančné zadosťučinenie v sume 22 000 € a úhradu trov konania v sume 312,34 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd zároveň osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03) a ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

Ústavný súd pri posudzovaní sťažností, ktorými sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej poskytuje týmto právam ochranu len vtedy, ak bola sťažnosť pred ústavným súdom uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu týchto práv práva ešte mohlo dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte mohlo trvať (m. m. I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05). Ak v čase, keď sťažnosť bola ústavnému súdu doručená, už nemôže dochádzať k porušovaniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd

sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (napr. II. ÚS 55/02).

Aplikujúc uvedené právne názory na vec sťažovateľky, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka podala sťažnosť ústavnému súdu (21. apríla 2017, pozn.) v čase, keď vo veci už bolo právoplatne rozhodnuté (14. februára 2017, pozn.). Právna neistota, v ktorej sa sťažovateľka v súvislosti so súdnym konaním nachádzala, či obava z uloženia žalovanej povinnosti súdom, už teda v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu bola odstránená právoplatným rozsudkom.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. mája 2017